ĐỨC CHÚA GIÊ-SU LÀ ĐỨC CHÚA TRỜI

Đức Chúa Giê-su là Đức Chúa Trời! Ngài đồng đẳng đời đời với Đức Chúa Cha trên mọi phương diện! Ngài trở thành người chỉ đơn giản là để Ngài có thể chết thay cho tội lỗi chúng ta, nhưng Ngài lúc nào cũng là Đức Chúa Trời!

> Thô-ma thưa rằng: Lạy Chúa tôi và Đức Chúa Trời tôi! Đức Chúa Giê-su phán: Vì ngươi đã thấy ta, nên ngươi tin. Phước cho những kẻ chẳng từng thấy mà đã tin."
>
> Giăng 20:28-29

(Cũng hãy xem trong Giăng 1:1, 8:58, 10:30; I Ti-mô-thê 3:16; Tít 2:13; Cô-lô-se 2:2; Hê-bơ-rơ 1:8)

Những ai phủ nhận thần tính của Đức Chúa Giê-su sẽ nhận lãnh sự kết tội đời đời. Đức Chúa Giê-su phán:

> Các ngươi bởi dưới mà có; còn ta bởi trên mà có. Các ngươi thuộc về thế gian nầy; còn ta không thuộc về thế gian nầy. Nên ta đã bảo rằng các ngươi sẽ chết trong tội lỗi mình; vì nếu các ngươi chẳng tin ta là Đấng đó, thì chắc sẽ chết trong tội lỗi các ngươi.
>
> Giăng 8:23-24

(Cũng hãy xem Giăng 11:25-27; 20:31; Công Vụ 9:20; 16:30-31; I Giăng 5:13)

VÌ SAO ĐỨC CHÚA TRỜI TRỞ THÀNH MỘT CON NGƯỜI?

Ở trang 4 chúng ta học biết rằng vì cớ Đức Chúa Trời là Đấng thánh khiết vô biên, dù một tội lỗi nhỏ nhất cũng xúc phạm Ngài cách vô hạn. Do đó, phải có sự trả nợ vô hạn cho những tội lỗi của từng mỗi một người. Bây giờ có hai cách để trả món nợ vô hạn đó: một người hữu hạn có thể gánh chịu cơn thạnh nộ của Đức Chúa Trời trong khoảng thời gian vô hạn định, hoặc một người vô hạn có thể gánh chịu cơn thạnh nộ của Đức Chúa Trời trong khoảng thời gian giới hạn. Cả hai cách đều có thể trả món nợ vô hạn của tội lỗi.

1. Do đó, con người, vốn là giới hạn, phải gánh chịu cơn thạnh nộ của Đức Chúa Trời đời đời nếu con người phải trả món nợ tội lỗi của chính mình. Đó là lý do tại sao địa ngục là đời đời.

2. Đức Chúa Giê-su, vốn là Đức Chúa Trời vô hạn trong hình dạng con người, chỉ cần phải gánh chịu cơn thạnh nộ của Đức Chúa Trời trong một khoảng thời gian giới hạn là đủ để trả cho món nợ tội lỗi vô hạn. Vì Ngài là Đức Chúa Trời, sự thương khó Ngài chịu trên thập tự giá là sự hy sinh có giá trị vô hạn. Thế nên, sự chết của Ngài đã trả đủ cho món nợ tội lỗi của tất cả nhân loại thuộc mọi thời đại.

Tội lỗi của mỗi con người phải được đền trả bằng sự trả nợ vô hạn. Đức Chúa Trời cho phép mỗi người quyết định cách trả nợ nào mà người đó thích hơn… Đức Chúa Giê-su Christ hoặc là địa ngục đời.

Ngôn 1:22-33; 4:14-17), cụm từ "ăn năn những tội lỗi của ngươi" không hề có trong Kinh Thánh. Điều quan trọng hơn nữa đó là *tội lỗi **không bao giờ** là bổ ngữ (hay đối tượng) của sự ăn năn trong các phân đoạn Kinh Thánh mà trong đó người đang ăn năn là một tội nhân hư mất, và mục đích đạt được bởi sự ăn năn là sự cứu rỗi đời đời.*

SỰ ĂN NĂN CỨU RỖI LÀ:

Vì cớ "ăn năn" có nghĩa là "thay đổi tâm trí của một người," khi một người chưa được cứu trong Kinh Thánh được lệnh phải ăn năn, đối tượng của sự ăn năn có thể được xác định bằng cách quan sát những gì người chưa được cứu *"tin tưởng," "suy nghĩ"* hoặc *"giả định"* cách sai lầm khi người đó được lệnh phải ăn năn. Sự ăn năn cứu rỗi là thay đổi tâm trí của bạn về Đức Chúa Giê-su Christ, và về sự cứu rỗi mà Ngài ban miễn phí cho những ai đặt lòng tin của họ nơi Ngài. Những ai tin rằng mình có thể kiếm được sự sống đời đời qua những việc làm lành, vâng theo luật pháp của Đức Chúa Trời, tuân thủ các thánh lễ, được lệnh phải "ăn năn." Họ được lệnh phải ngừng tin cậy nơi những việc lành của mình, và đến với Đức Chúa Trời chỉ bởi đức tin nơi Đức Chúa Giê-su Christ mà thôi.

Trong Ma-thi-ơ 3:7-9, một số người lãnh đạo tôn giáo tin rằng họ sẽ được lên thiên đàng vì họ là con cháu của Áp-ra-ham, tổ phụ dân Do Thái. Chính Đức Chúa Trời đã chọn dân Do Thái và thiết lập tôn giáo Do Thái. Những người này tin rằng vì cớ họ có một tôn giáo "đúng" thì họ sẽ được lên thiên đàng. Giăng Báp-tít nói với họ rằng họ phải *"ăn năn, và **đừng** tự khoe rằng: 'Áp-ra-ham là tổ chúng ta.'"* Tức là họ phải ngừng tin cậy nơi tôn giáo Do Thái để được sự cứu rỗi, nếu không thì họ chắc chắn sẽ bị hình phạt đời đời. Chính Đức Chúa Trời, chứ không phải tôn giáo, mới cứu rỗi chúng ta.

Lu-ca 13:1-5 nói rằng có một cái tháp tại Giê-ru-sa-lem bị đổ xuống và giết chết 18 người. Người Do Thái tìm kiếm câu trả lời cho thảm kịch này. Đức Chúa Giê-su hỏi họ *tin* điều gì về biến cố này. "Hay là mười tám người bị tháp Si-lô-ê ngã xuống đè chết kia, *các ngươi **tưởng** họ có tội lỗi trọng hơn mọi kẻ khác ở thành Giê-ru-sa-lem sao?"* Khi một người *tin* rằng Đức Chúa Trời đã tập họp những người nặng tội nhất tại Giê-ru-sa-lem bên dưới cái tháp Si-lô-ê trước khi tháp đó đổ sập xuống, thì tự nhiên người ta cũng nghĩ rằng bất cứ ai *không* bị tháp ngã đè chết thì không có tội nhiều như những người đã chết để phải chịu sự hình phạt của Đức Chúa Trời. Và vì cớ không